

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobců: a) **H. M. A. A.**, nar. ..., b) **E. M. A. A.**, nar. ..., c) **nezl. L. H. A. A.**, nar. ..., zast. zákonnými zástupci a) a b), všichni státní příslušnost Syráská arabská republika, t. č. pobytem,, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.9.2014, č. j. KRPB-224947-13/ČJ-2014-060027-50A a ze dne 14.9.2014, č. j. KRPB-224953-13/ČJ-2014-060027-50A,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci, nezl. c) zastoupená zákonnými zástupci a) – otcem, b) – matkou se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 správního řádu, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobci uvedli, že jsou uprchlíci ze Sýrie, kteří byli zajištěni dne 14.9.2014 na zemí ČR v průběhu cesty vlakem z Maďarska do Německa podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení č. 604/2013 Sb., (tzv. Dublinské nařízení). Žalobci byli umístěni do zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová na dobu 60-ti dní. Uprchli ze Sýrie postupně až do Maďarska, kde byli zadrženi a měli buď požádat o azyl nebo být navraceni do Srbska. Podali proto žádost o azyl v Maďarsku přesto, že původním úmyslem bylo žádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde mají příbuzné, potřebné zázemí pro život a integraci

v evropské společnosti. O jejich žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku nebylo rozhodnuto. Rozhodli se vycestovat z území Maďarska do Německa a dne 14.9.2014 byli zadrženi českou policií ve vlaku, zajištění podle zákona o policii, umístění do policejní cely, kde byli nuceni setrvat do následujícího dne z důvodu sepsání protokolů o podání vysvětlení a provedení dalších úkonů před převezením do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Žalobci namítají, že je správní orgán zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, protože byli zajištěni podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právní předpisu Evropských společenství, kterým je Dublinské nařízení, jímž se určuje příslušnost členského státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Toto nařízení lze aplikovat přímo a má přednost před zákony ČR. Namítají, že byli zajištěni automaticky na základě toho, že se na ně vztahuje řízení podle Dublinského nařízení. Každý cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, jehož území opustí a vstoupí na území ČR, se v ČR nachází neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nedává možností správnímu orgánu takového cizince nezajistit, a proto je toto ustanovení v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. Za tohoto stavu měl správní orgán aplikovat čl. 28 Dublinského nařízení a posoudit případ žalobců individuálně a pak by nemohl rozhodnout o zbavení osobní svobody na dobu 60-ti dnů. Další námitku žalobci spatřují v tom, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku, což je další podmínkou podle čl. 28 Dublinského nařízení. Samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útěku, tj. že by se nepodrobili rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Taková interpretace vede k plošnému zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, kteří vstoupí na území ČR. Správní orgán neprovedl individuální posouzení vážného nebezpečí útěku u žalobců, argumentuje důvodem opuštění území Maďarska s úmyslem požádat o azyl v Německu. Nepřihlédl k rodinným vazbám, věku, způsobu, závažnosti a důvodům neoprávněného jednání, k přechodnému porušení právních předpisů, humanitární situaci, jazykovým a kulturním odlišnostem. Žalobci dále namítají, že zajištění v ZZC Bělá – Jezová na 60 dnů je nepřiměřené podle Dublinského nařízení ani k závažnosti jednání, neboť není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, slouží k realizaci vyhoštění zajištěných cizinců, nejsou zde podmínky vyhovující osobám prchajícím před pronásledováním nebo válkou, rodiny nemají potřebné soukromí, prožívání rodinného a soukromého života. Nemají možnost si připravovat vlastní stravu, což je pro žalobce z jiné části světa omezující, prostředí jim připomíná vězení, jsou střeženi a eskortováni bezpečnostní službou v prostorách s ostnatým drátem. Zajišťování rodin s dětmi v imigrační detenci ve své judikatuře odsoudil Evropský soud pro lidská práva ve svých rozsudcích. Principy z nich vyplývající správní orgán neaplikoval a žalobci mají za to, že zajištění nemůže být jediným dostupným opatřením pro cizince v jejich situaci. Žalobci dále namítají, že zajištění nemůže obstát, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalovaná zkoumala jejich využití v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že pokud nemají na území ČR adresu a nedisponují dostatečnými finančními prostředky, opatření využít nelze. Žalovaná však měla zvážit využití jiných opatření, která by dostála účelu zajištění a méně zasáhla do práv žalobců na osobní svobodu. Jiná mírnější donucovací opatření spatřují v možnosti umístění do Přijímacího střediska Zastávka u Brna nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. Přijímací středisko plní stejný účel jako zajištění v zařízení pro zajištění. U žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku potřebné k zajištění, a proto umístění do pobytového střediska z hlediska účelu zajištění bylo postačující. Nemožnost umístit žalobce do těchto zařízení, protože nejsou na území ČR žadatelé o mezinárodní ochranu je formalistickým přístupem, který by před Evropským soudem pro lidská práva určitě neobstál. Dále by mohli

pobývat v soukromém ubytování, kde by na vlastní náklady vyčkali rozhodnutí o předání podle Dublinského nařízení. Konečně poslední námitkou je námitka zajištění v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, neboť to se nachází v uzavřeném polovězeňském prostředí a tudíž nemůže být v jejím nejlepším zájmu. Považují za zcestné, že rodiče při pobytu na svobodě nejsou schopni jí zajistit srovnatelné podmínky poskytnutím přístřeší, stravy a základní hygienické potřeby. Pokud by byli žalobci v situaci, kdy není jiné alternativy než zajištění v ZZC, musí správní orgán zvážit, jestli není pro dítě lepší alternativa jeho rodiče nezajistit. V ČR jsou schopni si zajistit ubytování v hotelu, stravu zakoupit v obchodě apod. Žalobci navrhli, aby soud napadená rozhodnutí jich se týkající zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně vyslovili souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 14.9.2014. Při rozhodování o zajištění za účelem předání policie vycházela z toho, že dne 14.9.2014 byli uvedení cizinci s nezletilým dítětem kontrolováni jako cestující v mezinárodním vlaku Metropol jedoucího na trase Budapešť – Berlín hlídkou OPA Břeclav, v železniční stanici Břeclav, šlo o skupinu sedmi cizích státních příslušníků, kteří na výzvu k předložení dokladů totožnosti předložili pouze prvotní dotazník žadatele o azyl vydaný Maďarskou republikou a vlakovou jízdenku Maďarských drah platnou na trasu Budapešť – Berlín vydanou 13.9.2014 v Budapešti. Mezi kontrolovanými osobami byli cizinci uvedení v rozhodnutí s nezletilou osobou. Protože neměli žádný cestovní doklad, ani platné vízum či jiné povolení opravňující je k pobytu na území ČR, byli téhož dne zajištěni podle zákona o policii ČR. Po prohlídce osob a zavezání provedené na útvaru OPA Břeclav byl u jmenovaných nalezen průkaz totožnosti a cestovní doklad Sýrie a na základě negativní lustrace osob v evidencích PČR byla žádána lustrace osob v evidenci Maďarska a zjištěno, že jsou vedeni jako žadatelé o azyl na území Maďarska a azylové řízení není dosud uzavřeno. Bylo provedeno daktyloskopování s pozitivním záznamem v systému EURODAC. Cizinci v protokolu o vyjádření účastníka v řízení o povinnosti opustit území uvedli své národnosti a dále, že v polovině července vycestovali s cílem do Německa či Švédska, z Bosny a Hercegoviny autem do Srbska a za pomoci převaděčů automobilem do Maďarska, kde je zadržela policie a kde požádali o azyl. Do tábora v Budapešti se úmyslně nedostavili, protože chtěli cestovat do Německa či Švédska, v Budapešti zakoupili jízdenky do Německa a nasedli do příslušného vlaku, v němž cestovali do zadržení policií ČR. Okolnosti, které by jim bránily v návratu do Maďarska, žádné neuvedli. Ač měli cizinci cestovní pas, neměli vízum je opravňující ke vstupu na území ČR, takže vstoupili na území ČR neoprávněně bez platného víza či jiného povolení k pobytu v ČR. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, které je povinno je vzít zpět na své území. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předáni do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko- právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon v ČR, zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Maďarska, je tedy důvod pro jejich zajištění. Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění,

existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Sýrii, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetřvali a pokračovali v cestě do Berlína mezinárodním rychlíkem. Ve snaze o dosažení svého cíle porušovali právní předpisy nejen evropské, ale i států, kterými projížděli. Není zde záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastníci nemají na území ČR hlášen pobyt, nemají dostatek finančních prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění, v ČR nemají příbuzného a známého pro ubytování či složení finanční záruky a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť cizinci měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Pokud se týká nezletilé cizinky, tu označil správní orgán za účastníka řízení o zajištění jejího otce, čímž může být dotčena na svých právech a povinnostech, není však zbavena osobní svobody, protože na nezl. cizinku se v důsledku zajištění jejího otce vztahuje ust. § 140 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán shledal, že ubytování nezletilé v zařízení pro zajištění cizinců je v souladu s nejlepším zájmem dítěte, neboť bude ubytována společně s otcem a matku v části zařízení určeného pouze pro pobyt rodin s veškerou možnou péčí po dobu jejího pobytu v zařízení. Při jejím pobytu na svobodě by jí rodiče nebyli schopni zajistit srovnatelné podmínky z hlediska ubytování, stravování a hygienických potřeb. Společným ubytováním nezl. s rodiči nedochází k porušení práv na rodinný život žádného z těchto cizinců. S ohledem na uvedené a zjištěné skutečnosti v rozhodnutích je dostatečně odůvodněno zajištění cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu. Účastníci řízení nemohou opustit území ČR žádným směrem, protože by se dopustili porušení vnitrostátních i evropských předpisů. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání. Doba zajištění stanovená na 60 dnů odpovídá zkušenostem z předchozích řízení a lhůtám nutným k úkonům podle Dublinského nařízení.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Především žalobci nebyli na OPA Břeclav umístěni v cele, skupina se volně pohybovala po veřejných prostorách budovy i venkovních prostorách útvaru, aby nebyli v uzavřeném prostoru a po provedení veškerých úkonů byli ve večerních hodinách eskortováni do zařízení pro zajištění cizinců, kam se v důsledku vzdálenosti dostavili, až po půlnoci následující den. Žalovaná odmítá tvrzení, že žalobci byli zajištěni automaticky pouze z důvodu předání podle Nařízení č. 604/2013 a odkázala na ust. § 129 zákona o pobytu cizinců obsahující dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně. V čl. 28 Nařízení jsou uvedeny podmínky omezení, kterými se musí správní orgán řídit a teprve v případě, pokud je norma vnitrostátní a komunitární na tentýž stav různá, pak se aplikuje norma komunitární. K zajištění cizinců podle § 129 zákona o pobytu cizinců může dojít až za současného splnění všech podmínek, tj. neoprávněný vstup a pobyt na území ČR, možnost cizince předat podle Nařízení do státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, existence vážného nebezpečí útěku, neúčinné a neuplatnitelné zvláštní opatření za účelem vycestování, přiměřenost zajištění vzhledem k okolnostem případu a důvodná délka zajištění stanovená výrokem rozhodnutí. Pokud jsou naplněny tyto podmínky, není jiná možnost než cizince zajistit a umístit do zařízení, pokud není splněna byť jen jediná z nich, není možno cizince zajistit, tudíž tvrzení, že lze zajistit cizince automaticky je liché. Pokud se týká prokázání existence vážného nebezpečí útěku, správní orgán vycházel z názoru, že žalobci si v zemi svého původu v Sýrii

stanovili za cíl své cesty Německo, nikoliv jiné státy, které by jim umožnily podat žádost o azyl a jimiž při cestě projížděli. Primárním důvodem překročení hranice EU nebylo hledání ochrany. Zásadu nenavrácení uplatňují všechny země, kterými žalobci projížděli, počínaje Tureckem a konče Srbskem. Žalobci se však chtěli dostat do jediné konkrétní země bez ohledu na to, že opakovaně a systematicky budou porušovat právní předpisy těchto zemí i evropské, kterými budou projíždět. Poté, co byli zadrženi v Maďarsku, účelově požádali o mezinárodní ochranu, čímž zneužili azylové právo na straně jedné, ale získali v této zemi právo volného pohybu, kterého využili tak, že po poskytnutí bezplatné jízdenky k cestě do azylového zařízení se do zařízení nedostavili, ale ihned cestovali z Budapešti do Německa. Uvedené jasně prokazuje, že existuje hrozba vážného nebezpečí útěku, neboť cizinci cestovali již ze své země dostat se do Německa. Nelze předpokládat, že budou nyní dobrovolně setrvávat na území ČR a očekávat vrácení do Maďarska, které úmyslně po podání žádosti opustili. K nepřiměřenosti zajištění žalovaná uvedla, že délka pobytu je vymezena lhůtami uvedenými v čl. 28 Nařízení, není tedy závislá na závažnosti jednání, kterého se cizinci dopustili. Pokud je osoba zajištěna podle čl. 28 Nařízení, její přemístění se uskuteční, jakmile je to z praktického hlediska možné, do 6 týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí této osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Lhůta pro zajištění může být dosažena součtem lhůt uvedených v čl. 28 v trvání 86 dnů, nedojde-li k odkladnému účinku odvolání. Správní orgán na základě zkušeností z předchozích případů odhaduje, jak dlouho může doba zajištění trvat, přičemž vychází také ze zkušeností s orgány Maďarské republiky. V tomto konkrétním případě Maďarská republika akceptovala převzetí žalobců dne 23.9.2014, takže lhůta k zajištění bude kratší než stanovená v rozhodnutí. K námitce týkající se charakteru zařízení pro zajištění cizinců, které podle žalobců není určené ani přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, žalovaná uvádí, že v případě žalobců nejde o žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR, neboť o ni nepožádali a ČR nebyla a není ani zemí příslušnou k posouzení jejich žádostí. V době zajištění měli pouze status cizinců, na které se vztahuje zákon o pobytu cizinců a správní orgán není oprávněn podle tohoto zákona rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni. Od okamžiku, kdy překročili hranice z Maďarska na Slovensko při cestě vlakem do Německa, nelze na ně pohlížet jako na uprchlíky, neboť z Maďarska neutíkali před pronásledováním či válkou, ale Maďarsko projevilo ochotu poskytnout jim ochranu. Cizinci žádající o mezinárodní ochranu v příslušné členské zemi jsou poučeni o oprávněnosti pobývat pouze na území dané země, kterou však žalobci v tomto případě bez vědomí úřadů opustili. Museli si být tedy vědomi užití příslušných zákonných omezení v další zemi, kde budou zadrženi. Pokud žalobci připomínají rozsudky OSLP ve vztahu k nezletilé žalobkyni, pak nešlo o případné rozsudky, neboť tyto odsuzovaly umístění nezletilých žadatelů o azyl spolu s jejich rodiči v uzavřených centrech, v nichž nejsou vytvořeny podmínky pro pobyt dětí. Oba rozsudky OSLP posuzoval NSS v rozsudku sp. zn. 4 Azs 115/2014 a dospěl k závěru, že skutkové okolnosti v nich uvedené jsou výrazně odlišné od podmínek v zařízení pro zajištění, kde mají nezletilé děti vytvořeny podmínky pro pobyt. Pokud jde o účinné použití jiných mírnějších donucovacích opatření, je při rozhodování policie povinná posoudit to, zda cizinec je schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince, což vyplývá z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví. V projednávané věci však cizinci nejsou schopni splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon předání cizinců, neboť se opakovaně výslovně vyjádřili, že chtějí vycestovat do Německa. Uložení zvláštního opatření by bylo proto neúčinné. Pokud se týká případného umístění cizinců do Přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, příslušný zákon vyjmenovává osoby a okolnosti, které svědčí pro umístění osob do

těchto zařízení, ale žalobci do okruhu těchto osob nespadají. Správní orgán nerozhodl formalisticky, nýbrž dodržel zákon a není oprávněn v řízení podle zákona o pobytu cizinců rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni, ani aplikovat jiná mírnější opatření za účelem vycestování než ta, která upravuje zákon. Uvedenému problému se věnoval NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37. Pokud se týká otázky zajištění ve vztahu k nezl. dítěti, žalovaná zdůraznila, že nezl. žalobkyně nebyla žalovaným správním orgánem nikdy zajištěna ani omezena na osobní svobodě, ale je v souladu s ust. § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako nezl. osoba v zařízení pro zajištění pouze ubytována společně se svými rodiči. V případě rodičů nebylo možno užít zvláštního opatření za účelem vycestování, což vyloučilo jejich nezajištění. Nezl. žalobkyně je však oprávněna se souhlasem zákonných zástupců v případě zajištění její péče jiným způsobem zařízení opustit. Obdobně judikoval NSS v rozsudku č.j. 7 As 103/2011 ze dne 30.9.2011. Žalobci, zákonní zástupci jsou oprávněni se rozhodnout za nezl. dítě, zda bude s nimi ubytováno, či zvolí pro dítě jinou alternativu. Správní orgán rozhodl v mezích zákona a v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Žalovaná se domnívá, že zajištění žalobců bylo důvodné a zákonné a navrhuje proto, aby byla žaloba zamítnuta. Vyslovila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Usnesením č.j. 32 A 81/2014-33 ze dne 30.9.2014, které nabylo právní moci dne 8.10.2014 soud vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí žaloby proti rozhodnutím týkajících se L. N., nar., B. H., nar., I. A. R., nar., S. D., nar., všichni státní příslušníci Sýrie.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že prchali ze Sýrie přes několik států až do Srbska, odtud do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byli opět zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námitky, že byli žalobci zajištěni jen na základě toho, že se na ně aplikuje Dublinské nařízení, soud neshledává tuto námitku důvodnou a souhlasí se stanoviskem žalované v jejím vyjádření, že k zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je možno přistoupit za současného splnění podmínek nejen ve vnitrostátním právním předpisu, ale i komunitárním – Nařízení č. 604/2013. K zajištění pak může dojít pouze v případě naplnění všech podmínek uvedených v těchto předpisech.

Pokud se týká námitky, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku a v souvislosti s tím neprovedl individuální posouzení, jde rovněž o námitku nedůvodnou. Existence vážného nebezpečí útěku sama o sobě již vyplývá ze skutečností uvedených samotnými žalobci a to, že již při odjezdu ze Sýrie měli za cíl cesty Německo či dále Švédsko a během této cesty cestovali přes území několika států, čímž porušovali právní předpisy nejen těchto států, ale i právní předpisy Evropské unie v době, kdy se pohybovali za její vnější hranici. I přesto, že požádali o azyl v Maďarsku, kde měli právo volného pohybu a tento stát projevil snahu při řešení jejich obtížné životní situace a důvěřoval jim, pokračovali, aniž by se dostavili do azylového zařízení, ve své cestě do Německa přes území Slovenska do ČR, kde byli kontrolováni a po příslušných úkonech byli zajištěni. Žalobci namítané chybějící individuální posouzení, které spatřují v tom, že se měl správní orgán zabývat jejich rodinnými vazbami, věkem, závažností a důvody neoprávněného jednání, případného předchozího porušování právních předpisů, délkou pobytu na území EU, celkovou

humanitární situaci, jazykovými a kulturními odlišnostmi a schopnostmi porozumět zákonům, není soudu známo, co by případná zjištění přinesla nového při zkoumání existence vážného nebezpečí útěku na území ČR. Tyto další skutečnosti by mohly být event. zjišťovány a hodnoceny v azylovém řízení v té či oné zemi EU. Správní orgán ze skutečností uvedených samotnými žalobci správně dovodil, že vzhledem k cestě, kterou absolvovali ze Sýrie až do Maďarska, resp. ČR nelze očekávat, že na území ČR budou dobrovolně vyčkávat ukončení řízení o jejich předání do státu oprávněného k řízení o mezinárodní ochraně.

Námítka, že zajištění žalobců v zařízení pro zajištění cizinců je nepřiměřené není důvodná. Z hlediska délky doby zajištění tato odpovídá zkušenostem žalované z předchozích řízení ve vztahu k Maďarsku a ze lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení, o čemž svědčí skutečnost, že již v době podání vyjádření Maďarská republika dne 23.9.2014 akceptovala převzetí žalobců. Rovněž umístění žalobců v ZZC Bělá – Jezová je v souladu se zákonem. Návrhy na umístění žalobců v zařízeních pro žadatele o mezinárodní ochranu nelze akceptovat, neboť žalobci nejsou žadatelé o mezinárodní ochranu podle zák. č. 325/1999 Sb. Konečně i o této otázce rozhodoval NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Na území ČR žalobci nejsou prchajícími před pronásledováním nebo válkou, tohoto statusu pozbyli překročením hranice z Maďarska na Slovensko. Pokud v rámci této námítky žalobci namítali nepřiměřenost zařízení ve vztahu k pobytu v tomto zařízení nezl. žalobkyní, soud v této věci opětovně zdůrazňuje dvě základní skutečnosti a to, že nezl. žalobkyně nebyla žádným rozhodnutím žalovaného zajištěna, její pobyt v zařízení pro zajištění cizinců je odvozen od ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a nejsou ani případné uváděné rozsudky OSLP, neboť nezl. žalobkyně pobývá v zařízení, v němž jsou vytvořeny podmínky pro pobyt dětí. K aplikaci rozsudků ESLP se v souvislosti s umístěním nezl. dítěte v tomto zařízení v jiné věci vyjádřil i NSS v rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37.

Námítka žalobců, že namísto zajištění lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření není rovněž důvodná. K otázce uložení zvláštního opatření jako upřednostnění před zajištěním cizince se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014 tak, že uložení zvláštního opatření je podmíněno dvěma skutečnostmi a to předpokladem, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a neexistuje důvodná obava, že by jeho uložení bylo ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jedné z těchto podmínek znemožňuje uložení zvláštního opatření. Již shora soud konstatoval, že v případě žalobců, vzhledem k jejich úmyslu od počátku cestovat do Německa, je dána důvodná obava, že v případě uložení zvláštního opatření by v cestě do Německa z ČR pokračovali a uložení zvláštního opatření není proto účinné.

Pokud se týká námítky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, není tato důvodná a soud se znovu vrací k tomu, že nezl. žalobkyně nebyla v této věci zajištěna, v zařízení pro zajištění cizinců pobývá na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je na zvážení zákonných zástupců, zajištěných rodičů, zda jsou schopni zajistit nezl. žalobkyni srovnatelné podmínky pro její pobyt mimo zařízení, tj. poskytnout ubytování, stravu, základní hygienické potřeby a péči jiným způsobem, než při společném pobytu s nimi.

Soud tedy shrnuje, že zajištění žalobců podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 je v souladu se zákonem.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobců jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně